

Om 's HEEREN huis nr. 97

mei 1979

"Niet ons, o HEERE! niet ons, maar Uw Naam geef eer, om Uw goedertierenheid, om Uw waarheid wil".

Psalm 115:1

"Niet ons", eigenaardige woorden uit de mond van een mens. Dat zou je niet verwachten van iemand die altijd vervuld is van "ik" en "ons" en "wij". Vooral in de kerk is dit schering en inslag. Altijd hetzelfde liedje: Ik ben het en wij zijn het.

Dat komt omdat we zulke bekeerde en geleerde mensen zijn. In onze verbeelding hebben we zoveel op met de eer van God. We zijn van die echte liefhebbers van de deugden van God.

We zijn zo verbonden aan de oude waarheid waar God op het hoogst verheerlijkt en de mens op het diepst vernederd wordt.

Daarbij hebben we een diep en ernstig gevoel van onze verantwoordelijkheid. We bidden en werken. Ook zijn we zeer begaan met die duizenden mensen die op valse gronden menen binnen te komen. Ach mensen, dat heeft nu niets te maken met licht en zwaar. Rechtzinnig bedoelen we onszelf. Onrechtzinnig bedoelen we ook onszelf. In principe komt het allemaal op hetzelfde neer.

De één zegt: Me zalle bekeerd moeten worden. De ander zegt: Ik heb gedaan wat ik er aan doen kon..maar God is vrij.

Wat? zegt de derde..je moet geloven..stel je hart er voor open. Weegt die eer van God ons werkelijk zo zwaar? Of vallen we er bij in slaap? Wat kunnen onze woorden mooi zijn.

Jaren geleden woonde ik eens een plechtige Calvin-herdenking bij. 't Was aan de V.U. te Amsterdam. Een grote zaal, druk bezet met heren en dames. Veel heren met snorren en dames met parfumeurtjes. Veerkrachtige mensen.

Met uitgestrekte halze probeerde ik alles in me op te nemen. M'n begeleider fluisterde me toe: Kijk, daar zit Jan Schouten..je weet wel:

Maak geen fouten, stemt Jan Schouten. En daar zit Mr. Donner van de Hoge Raad.

Bij de aanschouwing van al die prominenten maakte een lichte opwinding zich van mij meester.

Opeens klonk belgerinkel achter in de zaal.

Met één ruk stond de hele vergadering recht.

De pedel, in prachtig gewaad, met rinkelende belletjes, schreed waardig de zaal door. Achter hem, ook in prachtige gewaden, de zeergeleerde mannen en vrouwen..Prof.Berkouwer..Prof.Nauta..

Gesina van der Molen en veel anderen.

't Was zó plechtig, dat m'n weinig gewende ogen zich met tranen vulden. Toen mochten we weer gaan zitten. De "lezingen" namen een aanvang.

Calvijn en de eer van God...gouden draden door zilveren betogen. Het duurde wel lang.

Tussen de hoeden en snorren gluurde ik naar de diverse gezichten. O, wat een teleurstelling.

Dáár zat een hooggeleerde publiekelijk te gapen. Een ander verspeelde bijna z'n hoofd vanwege het knikkebollen. Een derde zat met verveeld gezicht z'n uurwerk te bestuderen.

Onverdroten gingen de sprekers door.

't Werd warmer. Parfumeurtjes vermengden zich met transpiratieluchtjes. Aan sommige snorreharen parelden zweetdruppeltjes.

Gezichten vroegen: Zouden die "waarzeggers" nooit uitgepraat raken? Gelukkig..niets is hier blijvend. Belletjes rinkelen. Petjes op. In de houding. Zo, dat hebben we weer gehad.

Geestelijk verrijkt gaan we naar huis. Een dag om nooit te vergeten. Hier en daar vang je nog wat flarden van gesprekken op: 't Was goed hè?

Soli Deo Gloria. Zo gaan de calvinisten weer huiswaarts. De calvinistische borrel wacht.

Waarom dit herinneringetje? Omdat het iets weer geeft van de werkelijkheid van ons mensenleventje. En omdat we zo "lijden" aan onszelf.

Niet ons..o HEERE, niet ons, maar Uw Naam geef eer. Wat wil dat zeggen? Dat wij, inplaats van onszelf, God de eer geven? Dat de eer van God ons boven alles gaat? O neen, daar komen wij niet aan toe. Dat hebben we in het paradijs reeds verloren.

We hebben de eer van onszelf liever gehad dan de eer van God.

Maar ik heb toch? Wat zegt u?

Wij hebben God op 't hoogst misdaan,

Wij zijn van 't heilspoor afgegaan.

Lieve lezer..u moet niet denken dat ik dit schrijf met een bittere geest. 't Zijn geen grimlachjes hoor. Glimlachjes.

NIET ONS, O HEERE, NIET ONS, MAAR UW NAAM GEEF EER.

Wat is dat? Wel, dat wij er niet aan te pas komen. Ongetwijfeld heeft deze dichter iets verstaan van het: Ik was, door mijn verwaande geest. Bij U een onvernunftig beest.

Daarom: HEERE, wilt U Uw Naam de eer geven?

Wil toch Uw "ZIJN" heerlijk maken. En wij dan?

Wij? Wie zijn wij? Hoe is onze naam? Waar komen we vandaan? Laten we ophouden met onszelf en elkaar te bedriegen. We zijn al zulke belachelijke schepseltjes. 't Is alles wind waar zich het hart mee streelt.

De HEERE heeft gegeven. De Naam des HEEREN zij geloofd.

Hij heeft aan Zijn Verbond gedacht. Hij heeft gedacht aan Zijn goedertierenheid en trouw.

Nooit zal Hij Zijn waarheid krenken.

De God Israëls heeft gezegd, de Rotssteen Israëls heeft tot mij gesproken: Er zal zijn een Heerser over de mensen, een Rechtvaardige, een Heerser in de vreze Gods. En Hij zal zijn gelijk het licht des morgens, wanneer de zon opgaat, des morgens zonder wolken, wanneer van de glans na de regen de grasscheutjes uit de aarde voortkomen.

Hoewel mijn huis alzo niet is bij God, nochtans heeft Hij mij een eeuwig verbond gesteld, dat in alles wel geordineerd en bewaard is; voorzeker is daarin al mijn heil, en alle lust, hoewel Hij het nog niet doet uitspruiten..

Geloofd zij de HEERE. Hij heeft Zijn Naam geëerd in de schenking van Zijn Geliefde Zoon.

Hier zijn goedertierenheid en waarheid geopenbaard. Onbegrijpelijke liefde.

Vader eert Zijn Naam in de zending van de Zoon. Hij gaf antwoord op de zucht: Niet ons, o HEERE, niet ons, maar Uw Naam geef eer.

Wat heeft de Zoon gedaan? Hij heeft de Naam verheerlijkt.

Jezus sprak: Ik heb U verheerlijkt op de aarde. Hij alléén.

Buiten Hem was er niemand op de aarde die het gedaan heeft.

Rechtvaardige Vader, de wereld heeft U niet gekend; maar Ik heb U gekend, en dezen hebben bekend, dat Gij Mij gezonden hebt..

Altijd..Altijd..Soli Deo Gloria. Tot in de allerdiepste verlatenheid heeft Jezus de Naam hooggehouden.

Wat wilt u nog meer? Zullen we eerst maar een versje zingen?

Wat zal ik, met Gods gunsten overlaan,
Die trouwe Heer' voor Zijn gena vergelden?
'k Zal bij de kelk des heils Zijn Naam VERMEIDEN,
En roepen Hem met blijde erkentenis aan.

En wij, kale vagebonden? Uit genade zijt gij zalig geworden. Niet omdat u de ere Gods liever had dan uw eigen zaligheid..maar omdat Jezus kroon en troon verlaten heeft, Zichzelf heeft ontledigd, en met één offerande in eeuwigheid heeft volmaakt degéne die geheiligd worden. Gewis..God heeft Zijn eer ontvangen in Christus Jezus, onze Heere. En omdat Hij de eer ontvangen heeft van Christus Jezus, zal Hij ook de eer van zondaren ontvangen. Hier in beginsel. Straks volkomen. De Heilige Geest. Hij neemt het uit Christus en verkondigt het ons. Hij verheerlijkt Christus. Hij maakt Hem groot. Hij breekt en bouwt. Hij wondt en heelt. Hij snijdt onze gerechtigheden af en predikt de gerechtigheid van Christus. Hij leert stamelen: Abba, Vader. Hoe geven wij God de eer? Door van niets te willen weten buiten onze Heere Jezus Christus. Geen ander Evangelie. Geen andere Naam. Geen andere gerechtigheid. Geen andere weg. Geen andere waarheid. Geen ander leven.

Ik ben zeer vrolijk IN DE HEERE. Mijn geest verheugt zich in God mijn Zaligmaker. Want zie, van nu aan zullen mij zalig spreken God en Zijn heilige engelen. Hij heeft Israël, Zijn knecht, opgenomen, opdat Hij gedachtig ware der barmhartigheid. Hij heeft een krachtig werk gedaan door Zijn arm; Hij heeft verstrooid de hoogmoedigen in de gedachten hunner harten. Hongerigen heeft Hij met goederen vervuld; en rijken heeft Hij ledig weggezonden.

Zo word' door mij Zijn Naam altoos verheven;
Zo word' Zijn lof vergroot.

Geloofd zij de HEERE GOD, de God Israëls, Die alleen wonderen doet. En geloofd zij de Naam Zijner Heerlijkheid tot in eeuwigheid; en de ganse aarde worde met Zijn heerlijkheid vervuld. Amen, ja Amen.

D.C.O.

oo00oo